

УХВАЛА КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційними зверненнями громадян Земскова Володимира Вікторовича, Шафаренка Леоніда Марковича, Новака Віктора Болеславовича про офіційне тлумачення положень статей 9, 22 Конституції України, окремих положень ряду статей Кримінального кодексу України, Кримінально-процесуального кодексу України, Господарського процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України, Цивільного процесуального кодексу України від 18 липня 1963 року, законів України “Про Конституційний Суд України”, “Про внесення змін до Закону України “Про судоустрій України” від 21 червня 2001 року, “Про судоустрій України” від 7 лютого 2002 року, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року та Протоколу № 7 до неї

м. К и ї в
15 лютого 2007 року
№ 17-у / 2007

Справа № 2-8 / 2007

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Домбровського Івана Петровича – головуєчий,
Бринцева Василя Дмитровича,
Головіна Анатолія Сергійовича,
Джуня В’ячеслава Васильовича,
Дідківського Анатолія Олександровича,
Кампа Володимира Михайловича,
Колоса Михайла Івановича – суддя-доповідач,
Лилака Дмитра Дмитровича,
Маркуш Марії Андріївни,
Мачужак Ярослави Василівни,
Стецюка Петра Богдановича,
Ткачука Павла Миколайовича,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційними зверненнями громадян Земскова Володимира Вікторовича, Шафаренка Леоніда Марковича, Новака Віктора Болеславовича про офіційне тлумачення положень статей 9, 22 Конституції України, окремих положень ряду статей Кримінального кодексу України, Кримінально-процесуального кодексу України, Господарського процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України, Цивільного процесуального кодексу України від 18 липня 1963 року, законів України “Про Конституційний Суд України”, “Про внесення змін до Закону України “Про судоустрій України” від 21 червня 2001 року, “Про судоустрій України” від 7 лютого 2002 року, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року та Протоколу № 7 до неї.

Заслухавши суддю-доповідача Колоса М.І. та дослідивши матеріали конституційних звернень, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Суб'єкт права на конституційне звернення – громадяни Земсков В.В., Шафаренко Л.М., Новак В.Б. – надіслав до Конституційного Суду України два конституційних звернення, в яких порушує питання про надання офіційного тлумачення таких положень:

- статей 9, 22 Конституції України;
- частин першої, третьої, п'ятої статті 3, частини другої статті 5, частини другої статті 15, частини другої статті 24, статей 27, 28, 29, 67 Кримінального кодексу України;
- частин першої, другої статті 23², частини першої статті 27, частин першої, другої статті 49, статті 97, частин першої, другої, третьої, пунктів 1, 3 частини четвертої статті 98, статей 236¹, 237, 240, пункту 3 частини другої, частин третьої, четвертої, п'ятої статті 251, частини третьої статті 253, частини першої статті 254, статті 256, частин першої, третьої, п'ятої статті 327 Кримінально-процесуального кодексу України;
- частин першої, третьої, шостої статті 4 Господарського процесуального кодексу України;
- статті 4, частини першої статті 5, частини першої статті 6, статті 8, частин другої, четвертої, шостої статті 9, частини першої статті 10, частини першої статті 11, пункту 2 частини другої

статті 17, статті 22, абзацу другого пункту 7, пункту 10 розділу VII “Прикінцеві та перехідні положення” Кодексу адміністративного судочинства України;

– статті 428 Цивільного процесуального кодексу України від 18 липня 1963 року;

– частини першої статті 42 Закону України “Про Конституційний Суд України” від 16 жовтня 1996 року № 422/96–ВР (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., № 49, ст. 272);

– пункту 18 розділу II “Прикінцеві та перехідні положення” Закону України “Про внесення змін до Закону України “Про судоустрій України” від 21 червня 2001 року № 2531–III (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 40, ст. 191);

– частин першої, другої статті 5, частин першої, третьої, четвертої статті 6, статті 7, частини першої статті 9, частини першої статті 11 Закону України “Про судоустрій України” від 7 лютого 2002 року № 3018–III (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 27–28, ст. 180);

– підпунктів “b”, “c” пункту 1 статті 5, пункту 2 статті 7 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року та статей 2, 3, пункту 2 статті 4 Протоколу № 7 до неї.

Фактично отримані Конституційним Судом України конституційні звернення Земскова В.В., Шафаренка Л.М., Новака В.Б. за предметом є єдиним документом про офіційне тлумачення зазначених положень статей Конституції України, законів України та міжнародних нормативно-правових актів.

Автори конституційних звернень стверджують, що суди та органи прокуратури неоднозначно застосовують вказані положення Конституції України, законів України, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року та Протоколу № 7 до неї. Суб’єкт права на конституційне звернення вважає наведені в конституційних зверненнях та долучених до них матеріалах факти обґрунтованими і достатніми для розгляду справи Конституційним Судом України.

2. Третя колегія суддів Конституційного Суду України Ухвалою від 16 січня 2007 року відмовила у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України “Про Конституційний Суд України” – невідповідність конституційних звернень вимогам, передбаченим Конституцією України та Законом України “Про Конституційний

Суд України”, непідвідомчість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційних зверненнях.

3. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у цій справі, Конституційний Суд України виходить з такого.

Згідно з вимогами статті 94 Закону України “Про Конституційний Суд України” підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування їх положень судами України, іншими органами державної влади, якщо суб’єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод.

Земсков В.В., Шафаренко Л.М., Новак В.Б. не навели фактів наявності неоднозначного застосування вказаних положень Конституції України та законів України судами України, іншими органами державної влади України. Аналіз конституційних звернень та долучених до них матеріалів свідчить лише про те, що суди розглядали нетотожні за предметом спори, позовні заяви, а тому й керувалися різними правовими нормами і приймали відповідно різні за змістом рішення, ухвали.

Таким чином, автори конституційних звернень не дотримали вимог пункту 4 частини другої статті 42 Закону України “Про Конституційний Суд України”, оскільки не обґрунтували необхідності в офіційному тлумаченні положень Конституції України та законів України.

4. Суб’єкт права на конституційне звернення порушив питання про надання офіційного тлумачення зазначених положень Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року та Протоколу № 7 до неї.

Відповідно до частини другої статті 147, пункту 2 частини першої статті 150 Конституції України Конституційний Суд України дає офіційне тлумачення лише Конституції України та законів України, тобто цей перелік є вичерпним. Конституційний Суд України не наділений правом офіційно тлумачити міжнародні правові акти.

Автори конституційних звернень стверджують, що суди та органи прокуратури України систематично порушують процесуальні правила розгляду справ (ухвала судді Верховного Суду України Барсукової В.М. від 16 травня 2003 року у справі про оскарження неправомірних дій посадових осіб; ухвала судді Верховного Суду

України Лященко Н.П. від 18 жовтня 2004 року у справі про оскарження скасування реєстрації кандидата на пост Президента України Омельченка О.О.; ухвала господарського суду міста Києва від 26 травня 2005 року у справі № 05-5-44/5182 про визнання недійсними рішень та стягнення 1000000 грн. моральної шкоди з Міністерства у справах молоді та спорту України, Міністерства юстиції України та Федерації хокею міста Києва; ухвала господарського суду міста Києва від 26 травня 2005 року у справі № 05-5-44/5183 про визнання недійсними рішень та стягнення 1000000 грн. моральної шкоди з Центральної виборчої комісії та Міністерства закордонних справ України; ухвала Печерського районного суду міста Києва від 16 серпня 2005 року у справі № 2754/05 про оскарження дій прокуратури Печерського району міста Києва; ухвала Печерського районного суду міста Києва від 16 серпня 2005 року у справі № 2755/05 за позовною заявою до Секретаріату Президента України, Міністерства юстиції України і до третіх осіб – Міністерства у справах молоді та спорту України, прокуратури Печерського району міста Києва та інші акти). Перелічені акти судів, інших державних органів та їх посадових, службових осіб суб'єкт права на конституційне звернення називає незаконними, злочинними.

Згідно зі статтею 14 Закону України “Про Конституційний Суд України” до повноважень Конституційного Суду України не належать питання щодо законності актів органів державної влади, а також інші питання, віднесені до компетенції судів загальної юрисдикції, в тому числі й ті, що стосуються притягнення винних у вчиненні незаконних діянь осіб до певних видів юридичної відповідальності.

Разом з тим суб'єкт права на конституційне звернення порушує питання про надання офіційного тлумачення положень статті 428 Цивільного процесуального кодексу України в редакції Закону України від 21 червня 2001 року, пункту 18 розділу II “Прикінцеві та перехідні положення” Закону України “Про внесення змін до Закону України “Про судоустрій України” від 21 червня 2001 року.

Зі змісту статті 13 Закону України “Про Конституційний Суд України” випливає, що Конституційний Суд України приймає акти, що стосуються лише чинних законів.

Цивільний процесуальний кодекс України від 18 липня 1963 року із змінами, внесеними до нього, втратив чинність, а відповідно – і стаття 428 в редакції Закону України від 21 червня 2001 року на підставі пункту 3 розділу XI “Прикінцеві та перехідні положення” Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року. Закон України “Про судоустрій України” від

5 червня 1981 року втратив чинність, у тому числі пункт 18 розділу II “Прикінцеві та перехідні положення” в редакції Закону України від 21 червня 2001 року, на підставі пункту 6 розділу VII “Прикінцеві та перехідні положення” Закону України “Про судоустрій України” від 7 лютого 2002 року.

Отже, перелічені питання, порушені суб’єктом права на конституційне звернення, непідвідомчі Конституційному Суду України. Тому підстав для відкриття конституційного провадження у справі немає.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 13, 14, 42, 45, 50, 94 Закону України “Про Конституційний Суд України”, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційними зверненнями громадян Земскова Володимира Вікторовича, Шафаренка Леоніда Марковича, Новака Віктора Болеславовича про офіційне тлумачення положень статей 9, 22 Конституції України; частин першої, третьої, п’ятої статті 3, частини другої статті 5, частини другої статті 15, частини другої статті 24, статей 27, 28, 29, 67 Кримінального кодексу України; частин першої, другої статті 23², частини першої статті 27, частин першої, другої статті 49, статті 97, частин першої, другої, третьої, пунктів 1, 3 частини четвертої статті 98, статей 236¹, 237, 240, пункту 3 частини другої, частин третьої, четвертої, п’ятої статті 251, частини третьої статті 253, частини першої статті 254, статті 256, частин першої, третьої, п’ятої статті 327 Кримінально-процесуального кодексу України; частин першої, третьої, шостої статті 4 Господарського процесуального кодексу України; статті 4, частини першої статті 5, частини першої статті 6, статті 8, частин другої, четвертої, шостої статті 9, частини першої статті 10, частини першої статті 11, пункту 2 частини другої статті 17, статті 22, абзацу другого пункту 7, пункту 10 розділу VII “Прикінцеві та перехідні положення” Кодексу адміністративного судочинства України; статті 428 Цивільного процесуального кодексу України від 18 липня 1963 року; частини першої статті 42 Закону України “Про Конституційний Суд України” від 16 жовтня 1996 року; пункту 18 розділу II “Прикінцеві та перехідні положення” Закону України “Про внесення змін до Закону України “Про судоустрій України” від 21 червня 2001 року; частин першої, другої статті 5, частин першої, третьої, четвертої статті 6, статті 7, частини першої статті 9, частини першої статті 11

Закону України “Про судоустрій України” від 7 лютого 2002 року; підпунктів “b”, “c” пункту 1 статті 5, пункту 2 статті 7 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року та статей 2, 3, пункту 2 статті 4 Протоколу № 7 до неї на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України “Про Конституційний Суд України” – невідповідність конституційних звернень вимогам, передбаченим Конституцією України та Законом України “Про Конституційний Суд України”, невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційних зверненнях.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

